

Sygn. akt IV U 808/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2018 r. w S.

odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

z dnia 29 sierpnia 2016 r. Nr (...)

w sprawie J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 808/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W., działając na podstawie art. 57 w zw. z art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 887) oraz umowy między Rzeczypospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o zabezpieczeniu społecznym z dnia 2 kwietnia 2008 r. (Dz. U. z 2009 r., Nr 46 poz. 374), odmówił ubezpieczonemu J. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy wskazał, iż z orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 14 kwietnia 2016 r. wynika, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Odwołanie od tej decyzji wniósł J. K.. Ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. ZUS powtórzył argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony J. K., ur. (...), zdobył wykształcenie średnie w zawodzie technika mechanika (bezsporne- wniosek o rentę tom I a. r.). Dotychczas wykonywał m. in. następujące prace: ślusarza, pracownika kulinarnego, kasjera,

kierowcy, serwera, agenta ubezpieczeniowego oraz promotora (bezsporne- kwestionariusz dot. okresów składkowych i nieskładkowych k. 3 tom I a. r.) Ubezpieczony ukończył kurs komputerowy oraz kurs na agenta ubezpieczeniowo-finansowego (bezsporne- kwestionariusz k. 8 tom III a. r.)

W dniu 25 września 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k. 1-4 tom III a. r.). W związku z tym, został skierowany na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 4 marca 2016 r. ustalił, iż J. K. nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie k. 11 tom III a. r.). Do takiego samego wniosku doszła Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 14 kwietnia 2016 r. (k. 27 tom III a. r.). Organ rentowy ustalił ponadto, że J. K. legitymuje się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 18 lat i 18 dni. Przywołane orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS stanowiło podstawę do wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji z dnia 29 sierpnia 2016 r. (k. 34 a. r.).

W toku postępowania sądowego J. K. został przebadany przez biegłych lekarzy: ortopedę, neurologa oraz laryngologa.

Rozpoznane początkowe zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu kolanowego, stan po artroskopii niemal diagnostycznej prawego kolana w 2011 r., zmiany entezopatyczno-przeciążeniowe stawów łokciowych, początkowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne bez objawów niewydolności czynnościowej narządu osiowego nie sprowadzają na ubezpieczonego niezdolności do pracy. W klinicznym badaniu neurologicznym nie stwierdza się objawów ogniskowych ani objawów niewydolności krążenia mózgowego jak i aktywnych objawów zespołu korzeniowego kręgosłupa. Obecnie z przyczyn neurologicznych ubezpieczony nie jest długotrwale niezdolny do pracy w znaczeniu rentowym. Początkowe zmiany zwyrodnieniowe prawego kolana przebiegają, jak dotychczas, bez ograniczenia funkcji ruchowych, lokomocyjnych i podpórczych. Zmiany entezopatyczno-przeciążeniowe łokci nie powodują upośledzenia funkcji i sprawności manualnej. Pełna sprawność ruchowo-czynnościowa kończyn górnych i dolnych oraz brak istotnego ograniczenia ruchomości kręgosłupa upośledzającego funkcję narządu osiowego stanowią o braku podstawy do uznawania co najmniej częściowej niezdolności do pracy z punktu widzenia ortopedy (opinia ortopedy i neurologa k. 27-28 a. s.).

U J. K. występuje obustronny niedosłuch z cechami urazu akustycznego w uchu prawym do 60 dB, w uchu lewym do 30 dB, tj. nieco poniżej normy (wynoszącej do 20 dB). Niedosłuch ten dotyczy tonów powyżej 2 kHz. Słuch w pasie mowy (do 2 kHz) jest w obu uszach prawidłowy. Badany dobrze słyszy mowę i dobrze ją rozumie. Stwierdzony niedosłuch nie powoduje niezdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami i charakterem wykonywanej pracy. Przeciwskazania jest praca w hałasie przekraczającym dopuszczalne normy (opinia otolaryngolog k. 60 a. s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Artykuł 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, iż renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wymienionych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z treścią art. 58 ust. 1 i 2 tej samej ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem

powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Niezdolną do pracy, jak wskazano w art. 12 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy, jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zgodnie z ustępem 2 i 3 tego artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Kluczowym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie, czy J. K. jest osobą niezdolną do pracy.

W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, ortopedii i otolaryngologii. Wszyscy opiniujący w sprawie biegli doszli do tożsamyh wniosków, a mianowicie stwierdzili, iż stan występujących u ubezpieczonego schorzeń nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Ubezpieczony jest zdolny do pracy zgodnej z posiadanym wykształceniem, tj. średnim technicznym z uwzględnieniem ukończonych szkoleń.

W ocenie Sądu, opinie sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania są wiarygodnymi i miarodajnymi dowodami stanu zdrowia ubezpieczonego. Zostały bowiem wydane przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z zakresu schorzeń, na które cierpi ubezpieczony. Sporządzenie opinii zostało jednocześnie poprzedzone analizą akt sprawy, w tym znajdującą się w nich dokumentacją medyczną oraz badaniem J. K.. Biegli doszli przy tym do jednoznacznych i odpowiednio uzasadnionych wniosków.

Dlatego też Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii. Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

Ubezpieczony nie zgadzał się z opiniami biegłych (k. 71-72v). Twierdził, iż ukończył kurs na agenta ubezpieczeń, i wykluczył, by odbył kurs z zakresu księgowości oraz by był agentem ochrony, jak wskazała biegła otolaryngolog. J. K. nie skorzystał z prawa do zgłoszenia wniosków dowodowych.

Zdaniem Sądu, podniesione przez ubezpieczonego zastrzeżenia do opinii nie podważają merytorycznej wartości tych środków dowodowych. Sporządzone opinie w sposób dostateczny wyjaśniają sporną okoliczność zdolności ubezpieczonego do pracy i dlatego nie wystąpiły podstawy do wydawania kolejnych opinii. Zaznaczyć należy, iż biegli w zakresie swych specjalności ocenili stan zdrowia ubezpieczonego i jego wpływ na zdolność do wykonywania pracy. Z opinii neurologiczno-ortopedycznej wynika, że ubezpieczony posiada pełną sprawność ruchowo-czynnościową kończyn górnych i dolnych oraz nie występuje u niego istotne ograniczenie ruchomości kręgosłupa upośledzające funkcję narządu osiowego. Tym samym, biegli ocenili, że stan narządu ruchu oraz układu neurologicznego ubezpieczonego nie powoduje niezdolności do pracy, biorąc pod uwagę wiek, kwalifikacje zawodowe i charakter wykonywanej pracy przez J. K.. Do podobnego wniosku doszła biegła otolaryngolog. Niewątpliwie, ubezpieczony dotychczas wykonywał zarówno prace typowo o charakterze fizycznym jak i inne (agent ubezpieczeniowy). Podnosił swoje kwalifikacje, odbywając kurs w zakresie obsługi komputera oraz uzyskując umiejętności potrzebne do pracy w charakterze agenta ubezpieczeniowego. Mając na uwadze charakter doświadczenia zawodowego ubezpieczonego oraz poziom jego kwalifikacji, wnioski wyrażone przez biegłych zasługiwały na podzielenie. Tym samym nie można uznać, by J. K. był osobą częściowo niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Podnieść należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Z tego też powodu Sąd nie ma podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Ubezpieczony nie spełnia bowiem podstawowej przesłanki do nabycia spornego prawa, a mianowicie nie jest niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. nie utracił w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Na marginesie zaznaczyć należy, iż zadaniem Sądu było ustalenie, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy w myśl art. 12 powyższej ustawy. Wyjaśnienie tej okoliczności zależało od oceny dokonanej przez biegłych lekarzy. Okoliczność, że względem osoby ubezpieczonej zostało wydane orzeczenie o stopniu niepełnosprawności nie jest równoznaczne z istnieniem niezdolności do pracy. Wymienione orzeczenie jest wydawane bowiem w razie spełnienia innych przesłanek niż te, które wynikają z ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podstawę do wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności stanowi przepis art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzekł jak w sentencji wyroku.